

De nieuwe generatie: zelfbewust, ambitieus

CULTUUR

Sander Hiskemuller – 9:18, 9 april 2019

THEATERRECENSIE

THEATER

Jan Martens/Grip & Fabuleus

Passing the Bechdel Test

★★★★☆

In 2016 ging een foto van een demonstrante met grijze haren het internet over. Ze liep mee in een pro-choice vrouwenmars in Warschau met een opvallende tekst op haar protestbord: *'I can't believe I'm still protesting this fucking shit.'*

De even vermoeide als strijdlustige leus is te horen in 'Passing the Bechdel Test' van Jan Martens met dertien jongeren van het Vlaamse theaterproductiehuis Fabuleus. Meisjes zijn het - homo, hetero, krullen, rattenkoppie, spijkerbroek, glittertruitje. Een van hen noemt zich queer, een ander is als jongen geboren en in transitie, weer een ander laat zich met 'hen' aanspreken. 'Bye bye binary' is ook een leus die wordt gescandeerd: wég met het denken in vrouwtjes- en mannetjestermen.

Jan Martens, een van de interessantste choreografen van dit moment, laat hier de dans varen en kiest voor taal. Want "de taal is een van de weinig instrumenten om je te bevrijden", laat hij een van de jongeren zeggen. Deze woorden zijn opgetekend van Rachida Lamrabet, een Belgisch-Marokkaanse schrijfster en voorvechtster van gelijke kansen voor vrouwen en minderheden. Haar tekst is onderdeel van een veelheid aan quotes en citaten van vrouwelijke schrijvers, denkers en kunstenaars, van toen tot nu, door de cast rechtstreeks aan het publiek geadresseerd. Van Virginia Woolf, Dorothy Parker en Simone de Beauvoir kriskrassen we naar Ellen Degeneres en de nieuwste loten aan de feministische stam zoals de Nederlandse Niña Weijers.

Uit de jonge monden (14 tot 19 jaar) klinken de filosofische, poëtische of activistische teksten over fnuikende stereotyperingen en het recht op (seksuele) zelfbeschikking wrang.

Ontroerend hoe Martens de nieuwe generatie opvoert, zelfbewust en vol ambitie. Maar nog stééds in een web van vooroordelen en normatieve verwachtingen verstrikt, getuige de worsteling met het formuleren van de eigen (gender)identiteit. Martens laat de jongeren middels het werk van hun strijdvaardige voorgangers een eigen toekomst opeisen. Op de manier die zijn werk definieert: via onschuld snijdt hij maatschappelijk ultrarelevante thema's aan. Wat deze kids vragen is het recht om te mogen zijn wie ze zijn. Mogen ze dan eindelijk?

Wellicht is er toch íéts veranderd... Dat blijkt wel uit het feit dat de kids niet schromen zich achter 'buttonwijsheden' te scharen: 'I [heart] my vagina', 'Better gay than grumpy', 'My body, my choice', 'Riots not diets'.

Na een leus, quote of citaat wordt geen Amen geroepen, maar Awoman, of liever: Ahuman. Dat de extreem 'talig' voorstelling met twee uur wat lang is, is verdedigbaar. Zoals een van de kids Niña Weijers citeert: 'Moeten we nou weer? Ja, je moet blijven drammen. En ja, dan moet je die drammer maar zijn.'

Theaterrecensies

Een overzicht van de nieuwste recensies van pop, klassiek, wereldmuziek en optredens [vindt u hier](#).

bron: <https://www.trouw.nl/cultuur/de-nieuwe-generatie-zelfbewust-ambitieuus~adb5f34d/>